

Arrest

nr. 60 156 van 22 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 15 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. VANAVERMAETE, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Preshevë (Zuid-Servië) en bezit u de Servische nationaliteit.

In 1979 werd u tot anderhalf jaar gevangenisstraf veroordeeld omdat u gevochten had met een Serviër. In de gevangenis werd u regelmatig geslagen en vernederd.

Na uw vrijlating had u steeds het gevoel dat u als etnische Albanees geïsoleerd werd. Zo was u ingeschreven op het arbeidsbureau maar u kreeg nooit een job. Er werd u steeds meegedeeld dat er geen werk was.

U vermoedt dat u omwille van uw etnische origine en omwille van het feit dat u in het verleden een Serviër heeft geslagen geen werk kreeg. U werkte uw ganse leven als arbeider.

Op 7 januari 2010 werd u 's nachts op terugweg van een restaurantbezoek door twee mannen tegengehouden. Ze eisten 10 000 euro van u en ze sloegen u hierbij.

De volgende ochtend legde u klacht neer bij de politie en die noteerde uw klacht en beloofde een onderzoek in te stellen. Op 9 januari 2010 kwamen twee agenten naar uw woning. U werd meegenomen naar het politiekantoor. Vijf uren lang werd u er ondervraagd en geïntimideerd. Uiteindelijk ondertekende u een document waarin u verklaarde dat het voorval van 7 januari 2010 niet heeft plaatsgevonden. Uiteindelijk verliet u Preshevë op 15 juli 2010, richting Prishtinë. Daar nam u het vliegtuig richting België. Op 19 juli 2010 vroeg u hier asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, dd. 2 juli 2001; uw Servisch paspoort, uitgereikt op 29 april 2009.

Na uw gehoor legde u nog een Belgisch medisch attest van dokter Herman Glorieux neer, dd. 13 december 2010, waarin gesteld wordt dat u lijdt aan posttraumatisch stress-syndroom (PTSD) wegens een brutale inval van Servische milities in uw stad in 2000. In Servië zou u hiervoor 4-5 maal naar het ziekenhuis gegaan zijn, zonder verbetering."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaarde dat u Servië verliet omwille van het feit dat u zich er niet veilig voelt en dat u zich geïsoleerd voelt omwille van uw etnische origine en omwille van uw gevangenisstraf wegens uw gevecht met een Serviër (gehoor CGVS p. 4 ev.).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u in Servië geïsoleerd wordt omwille van uw etnische origine en omwille van uw gevecht met een Serviër in 1979. Zo verklaarde u expliciet sinds uw gevangenschap van anderhalf jaar in 1979 en dit tot 9 januari 2010 geen concrete problemen te hebben gekend met de autoriteiten. Ook na 9 januari 2010 tot uw vertrek in juli 2010 kende u geen problemen (gehoor CGVS p. 5-6).

Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat u voor het eenmalige probleem dat u kende met de Servische politie op 9 januari 2010 geen of niet afdoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/ of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/ of hogere autoriteiten.

Zo heeft u nagelaten ook maar enige poging te ondernemen om het wangedrag van de politie op 9 januari 2010 aan te klagen (gehoor CGVS p. 5-8). De reden die u hiervoor opgaf, met name dat u slechts een etnische Albanees bent die niet op bescherming kan rekenen, is niet afdoende en is niet gestoeld op objectieve gegevens.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie anno 2010 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven.

Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialisereerdere en modernere politiemacht te komen.

Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben.

Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken.

Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.

Verder blijkt uit dezelfde informatie dat er in Servië meerdere mechanismen bestaan - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. Voor het geval dat de multi-etnische politie

haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, kunnen er een aantal stappen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie/politioneel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt in Servië immers niet zonder meer gedoogd. Dit blijkt bijvoorbeeld uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben.

Verder werden in de loop van 2008 initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Albanees, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart.

Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Ik meen dan ook dat in Servië anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Wat betreft uw bewering dat u omwille van uw etnische origine en uw gevangenisverleden zou gediscrimineerd worden op de arbeidsmarkt, dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in deze het slachtoffer van discriminatie zou zijn.

Deze bewering is louter hypothetisch en niet gebaseerd op objectieve, concrete elementen. Zo geraakt u niet verder dan te stellen dat u ingeschreven was op het arbeidsbureau maar dat er nooit werk was, terwijl andere personen – zowel etnische Albanezen als Serviërs – wel werk kregen.

U verklaarde zelf expliciet dat er nooit enige opmerking is geformuleerd over uw etnische origine noch over uw verleden (gehoor CGVS p. 6-7).

Bovendien is het hoge werkloosheidscijfer in Servië een probleem dat alle lagen van de bevolking treft, zonder onderscheid. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u uw hele leven als arbeider in de privé-sector heeft gewerkt en dat u reeds enkele jaren geleden de pensioengerechtigde leeftijd hebt bereikt (gehoor CGVS p. 3).

Het medisch attest afgeleverd in Tiegem dat u neerlegde ter staving van uw gezondheidsproblemen, kan ten slotte geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Vooreerst kan met betrekking tot dergelijke documenten i.v.m. uw psychische toestand en de behandeling ervan opgemerkt worden dat een attest van een arts/ specialist/ therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/ haar geestelijke gezondheid slechts een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijke attesten geven echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Verder dient te worden opgemerkt dat dit attest amper leesbaar is, het onderste gedeelte van dit document ontbreekt bovendien. Nog blijkt dat dit attest is opgesteld op basis van slechts één consult bij de specialist dat dateert van drie dagen voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal, terwijl uw asielaanvraag reeds dateert van 19 juli 2010. Ook is het op zijn minst hoogst merkwaardig te noemen dat u – die verblijft in het opvangcentrum Arendonk (postcode 2370) – naar neuropsychiater Herman Glorieux in Tiegem (postcode 8573) gaat.

Verder strookt de inhoud van dit attest geenszins met uw verklaringen afgelegd in het kader van uw asielaanvraag. Zo wordt in het attest gemeld dat u aan ernstige PTSD lijdt ten gevolge van gruwelijke traumatische ervaringen in uw land van herkomst nadat brutale Servische milities uw stad in Servië zijn binnengevallen in 2000. Uit dit attest blijkt eveneens dat u hiervoor 4-5 maal in Servië naar het ziekenhuis bent gegaan.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de arts in kwestie het heeft over feiten die totaal niet overeenstemmen met de door u aangehaalde asielmotieven.

U maakte tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal immers geen enkele melding van deze feiten. Verder maakte u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal evenmin melding van psychologische/ psychiatrische stoornissen. Meer nog, gevraagd of u alle redenen heeft verteld waarom u uw land van herkomst heeft verlaten, antwoordde u bevestigend. Ook uw advocaat formuleerde in dit verband geen andere opmerkingen (gehoor CGVS p. 7-8).

Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de in het medisch attest beschreven ziektebeeld.

Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal haalde u aan dat u te kampen heeft met ernstige gezondheidsproblemen waaronder diabetes, astma en nierstenen (CGVS, p. 4 en 8). Medische problemen op zich houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien ze enkel uw identiteit en nationaliteit bevestigen, maar deze worden op zich door mij niet betwist.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 15 februari 2011 een schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna “vreemdelingenwet”), van artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: “Vluchtelingenverdrag”), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van het materieel motiveringsbeginsel.

Volgens verzoeker zijn er in de bestreden beslissing geen motieven aanwezig die de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kunnen staven. Hij laat gelden dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst en dat hij zich niet onder de bescherming van dat land kan stellen.

Hij herhaalt dat hij aldaar immers geconfronteerd geworden is met aanzienlijke problemen en vreest bij terugkeer om wederom aan willekeurige arrestaties te worden blootgesteld. Hij beweert dat hij omwille van zijn etnisch Albanese origine en zijn gevangenisverleden jaren gediscrimineerd is geworden door de Servische autoriteiten.

Bovendien wijst hij er op dat hij kampt met zware gezondheidsproblemen; hij stelt te lijden aan een ernstige vorm van diabetes en voert aan dat hij door de gebeurtenissen in zijn land van herkomst, een ernstig posttraumatisch stresssyndroom heeft opgelopen. Hij voegt in dit verband bij zijn verzoekschrift het medisch attest toe van 13 december 2010 van dr. H. Glorieux.

Hij stelt dat in het algemeen de in zijn land heersende sanitaire en sociale situatie voor personen die, zoals hij, aan diabetes lijden en een ernstige psychiatrische aandoening hebben, niet volstaat. Bovendien stelt verzoeker dat daar waar behandeling al kan verkregen worden, deze extreem duur is waardoor ze niet toegankelijk is voor personen zoals hij. Hij haalt hiertoe passages aan uit een artikel “Serbia: *Ten years after displacement, returns remain stalled but integration prospects improving. A profile of the internal displacement situation*” van 22 december 2010 van de Norwegian Refugee Council.

Nochtans, zo stelt verzoeker, kan volgens vaststaande rechtspraak inzake artikel 3 EVRM een terugkeer naar een land waar men noodzakelijke medische zorgen dient te ontberen, een onmenselijke behandeling betekenen, zodat zijn aanvraag tot verblijf in het Rijk om deze redenen binnen de reikwijdte van de subsidiaire bescherming kan vallen en dus dezelfde procedurele waarborgen en rechten en plichten zou moeten bieden die voorzien worden in de Richtlijnen.

Verzoeker vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat artikel 1, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift louter beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Het verweer van verzoeker dat hij in zijn land van herkomst geconfronteerd werd met aanzienlijke problemen en dat hij bij terugkeer wederom het slachtoffer zal worden van willekeurige arrestatie waarvoor hij de hulp van de autoriteiten niet kan inroepen, heeft slechts de waarde van een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt.

De fotokopie van het bedoeld medisch attest dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, is weliswaar leesbaar doch doet geen afbreuk aan de overige vaststellingen die de commissaris-generaal deed in de bestreden beslissing.

De Raad verwijst dan ook naar de motivering ter zake in de bestreden beslissing:

“Het medisch attest afgeleverd in Tiegem dat u neerlegde ter staving van uw gezondheidsproblemen, kan ten slotte geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Vooreerst kan met betrekking tot dergelijke documenten i.v.m. uw psychische toestand en de behandeling ervan opgemerkt worden dat een attest van een arts/ specialist/ therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/ haar geestelijke gezondheid slechts een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijke attesten geven echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.”

Ook blijkt dat *“dit attest is opgesteld op basis van slechts één consult bij de specialist dat dateert van drie dagen voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal, terwijl uw asielaanvraag reeds dateert van 19 juli 2010. Ook is het op zijn minst hoogst merkwaardig te noemen dat u –die verblijft in het opvangcentrum Arendonk (postcode 2370)- naar neuropsychiater Herman Glorieux in Tiegem (postcode*

8573) gaat. Verder strookt de inhoud van dit attest geenszins met uw verklaringen afgelegd in het kader van uw asielaanvraag. Zo wordt in het attest gemeld dat u aan ernstige PTSD lijdt ten gevolge van gruwelijke traumatische ervaringen in uw land van herkomst nadat brutale Servische milities uw stad in Servië zijn binnengevallen in 2000. Uit dit attest blijkt eveneens dat u hiervoor 4-5 maal in Servië naar het ziekenhuis bent gegaan. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de arts in kwestie het heeft over feiten die totaal niet overeenstemmen met de door u aangehaalde asielmotieven. U maakte tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal immers geen enkele melding van deze feiten. Verder maakte u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal evenmin melding van psychologische/psychiatrische stoornissen. Meer nog, gevraagd of u alle redenen heeft verteld waarom u uw land van herkomst heeft verlaten, antwoordde u bevestigend. Ook uw advocaat formuleerde in dit verband geen andere opmerkingen (gehoor CGVS p. 7-8). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de in het medisch attest beschreven ziektebeeld.”

Verzoeker betwist deze motivering in zijn verzoekschrift niet.

2.5. De bewering van verzoeker dat in de bestreden beslissing geen motieven aanwezig zijn die de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, mist volgens de Raad feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven, heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.6. De commissaris-generaal heeft duidelijk en omstandig de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. Verzoeker beperkt zich ertoe zijn asielmotieven summier te herhalen zonder evenwel de vaststellingen van de commissaris-generaal concreet te weerleggen.

De Raad verwijst dan ook naar de motivering van de bestreden beslissing dewelke hij beaamt en overneemt.

2.7. De Raad wijst er nog op dat verzoeker voor de beoordeling van zijn medische problematiek, een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

In de voorbereidende werken van deze wet wordt hierover het volgende gesteld: “(...) *Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)*”.

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker zich van de verkeerde procedure bedient om het adequaat karakter aan de (toegang tot) behandeling van zijn medische problemen te laten beoordelen.

Overeenkomstig artikel 9 ter, §1 van de vreemdelingenwet is de Raad niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming, te oordelen over de vraag of verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of hij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst.

Verzoeker dient zich inzake de beoordeling van zijn medische problemen te richten tot de geëigende procedure.

2.8. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1,A(2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE